

Arrest

nr. 169 477 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 oktober 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2014 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name chronische Posttraumatische stress-problematiek) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S.28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene op 01.07.2009 een 9ter heeft ingediend en ze op 14.06.2013 in kennis gesteld is van een ongegronde beslissing.

Betrokkene legt een nieuw medisch attest voor dd. 24.07.2015 doch uit het attest kan niet worden uitgemaakt dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige aangehaalde elementen (meer dan 5 jaar in België verblijft, ze de Franse taal machtig is en inspanningen gedaan heeft om de Nederlandse taal te leren: legt een getuigenschrift Nederlandse taal dd. 02.07.2009 voor dat ze de 480 lestijden met vrucht heeft beëindigd, attest Nederlandse les Schooljaar 2010-2011, Attest conversatie Nederlands gevorderden schooljaar 2012-2013, attest voorlegt ACW volgen van opleidingen, verschillende cursussen heeft gevolgd met het oog op tewerkstelling, werkbereid is, en tal van vrienden heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 15 oktober 2015 wordt de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

"1. Eerste middel

Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Aangezien de bestreden beslissing stelt dat : (...)

Terwijl verzoekster in haar aanvraag 9bis ter verantwoording van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in haar hoofde verwezen heeft naar:

- *Een lopende procedure (onder 2a 1)*
- *Medische redenen waardoor een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (2a2)*
- *En de schending van artikel 8 EVRM (2a3);*

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing wel naar het feit dat verzoekster een aanvraag 9 ter heeft ingediend op 01/07/09 en dat deze 4 jaar later ongegrond werd verklaard maar rept met geen woord over het tijdig en gemotiveerd beroep van verzoekster hiertegen dat nog steeds hangend is;

Verwerende partij antwoordt op geen enkele manier de argumentatie van verzoekster door haar ontwikkeld onder "1 toelichting en situering van verblijf" "2a 1 lopende procedure" meer bepaald :

- verzoekster verbleef in België in het kader van haar aanvraag 9ter-procedure welke werd opgestart na doorverwijzing OCMW begin 2009 en ontvankelijk werd verklaard en telkens verlengd*
- dat slechts een negatieve beslissing volgde 4 jaar en 9 maanden later*
- dat tijdig (ontvankelijk) en gemotiveerd beroep aangetekend werd*
- dat de procedure nog steeds hangende is ;*

Deze elementen worden immers onderbouwd door haar dossier bij verwerende partij en vormen aldus een buitengewone omstandigheid onder de noemer "lopende procedure";

Door aldus niet te antwoorden op de door verzoekster ontwikkelde argumentatie (zie haar aanvraag pagina's 1 en 2) heeft de bestreden beslissing de motiveringsverplichting geschonden;"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit nazicht van de aanvraag blijkt dat verzoekende partij zich beriep op volgende zaken die zij als buitengewone omstandigheden aanmerkte:

- er is een lopende procedure: een medische regularisatieprocedure werd opgestart begin januari 2009 die afgewezen werd op 18 oktober 2013 en waartegen beroep werd aangetekend. Verzoekende partij verwijst naar de stukken aangaande dit beroep
- medische redenen die een terugkeer verhinderen omwille van een schending van artikel 3 EVRM: verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressproblematiek waarvoor een procedure werd

opgestart die nog lopende is. Er zijn onvoldoende behandelingsmogelijkheden in het herkomstland en het is van belang dat haar huidige behandeling wordt voortgezet.

-schending van artikel 8 EVRM: verzoekende partij is alleenstaande mama van haar zoontje in België geboren en de vader neemt zijn verantwoordelijkheden niet op. Haar zoon gaat hier naar de crèche en verzoekende partij beschikt in België over hulp en begeleiding hetgeen zij nodig heeft omwille van haar medische problematiek om in te kunnen staan voor haar zoon. Dit is in het land van herkomst niet aanwezig. De zoon moet ononderbroken toegang hebben tot onderwijs hetgeen onmogelijk is in het land van herkomst.

Wat de lopende procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft bevat de bestreden beslissing expliciete motieven: Zo wordt erop gewezen dat de procedure op grond van artikel 9bis en de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee verschillende procedures zijn en dat *“De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven”*. Tevens wijst de verwerende partij op het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen: *“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene op 01.07.2009 een 9ter heeft ingediend en ze op 14.06.2013 in kennis gesteld is van een ongegronde beslissing”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid aangaf dat zij een medische regularisatieprocedure had opgestart die uiteindelijk werd afgewezen en dat zij tegen deze afwijzing beroep had aangetekend. Zij stelde dat dit beroep nog hangende was.

Uit de aanvraag kan inderdaad opgemaakt worden dat de verzoekende partij de nog lopende beroepsprocedure bij de Raad tegen de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag had ingeroepen als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de humanitaire regularisatieaanvraag in te dienen. Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij is ingegaan op het feit dat verzoekende partij nog een hangende beroepsprocedure heeft bij de Raad en waarom dit haar niet zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De motieven aangaande de medische regularisatieaanvraag zelf gaan hier niet op in.

In de nota met opmerkingen gaat verwerende partij volledig voorbij aan het betoog van de verzoekende partij dat er niet werd gemotiveerd omtrent het hangende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag, dit terwijl uit de aanvraag blijkt dat verzoekende partij dit evengoed als argument had aangewend waarom zij niet kan terugkeren naar het herkomstland. Het betoog dat elementen die in het kader van artikel 9ter worden aangevoerd niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij ook haar lopende beroepsprocedure aan sich als buitengewone omstandigheid had aangehaald die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland. Het kwam de verwerende partij toe hierover eveneens te motiveren, hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Een schending van de materiële motiveringsplicht dringt zich op. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar tweede middel met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM omwille van haar medische problematiek ondermeer ook verwijst naar het feit dat zij een beroepsprocedure hangende heeft tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag. Nu zij dit argument ook als buitengewone omstandigheid had ingeroepen waarop de verwerende partij evenwel niet heeft geantwoord in de eerste bestreden beslissing en daar deze vaststelling aanleiding gaf tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zodat deze beslissing geacht wordt nooit bestaan te hebben en de verwerende partij aldus niet geantwoord heeft op de ingeroepen elementen met betrekking tot de medische situatie die als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, dient ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mee vernietigd te worden. Het betoog in de nota met opmerkingen waar gesteld wordt: *“dat het beroep dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de beslissing d.d. 03.06.2013 geen schorsende werking heeft en t.a.v. de verzoekende partij dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd”* is een a posteriori motivering die het vastgestelde gebrek zoals hoger gesteld niet kan rechtzetten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER